

Sfcherning: Det vilde desuden under ingen Omstændigheder kunne nytte at forfætte denne Forhandling her; den har meget vidtløftigt foreligget tidligere og gav dengang Anledning til megen Strid. Man var ikke dengang enig om Nødvendigheden af at ansætte to Brevskrivere, medens man godt erkjendte Nødvendigheden af et større Personale, paa Grund af det større Arbejde; men det er umuligt her at kunne have nogen Mening om dette Spørgsmaal; det er et reent Detailspørgsmaal. — Der blev før spurgt her om Statsregnskabet; men det er jo egentlig ikke Statsregnskabet, som vi paa dette Sted trænge til; hvad derimod Regnskabet for de særlige Anliggender angaaer, tror jeg at vide, at det er saa godt som særbdigt, og at det vil være mellem vore Hænder inden ganske faa Dage. Det var for at give denne Meddelelse, at jeg begjærede Ordet, men da jeg nu engang har det, er der dog et Par Punkter, som jeg, fordi de berøre mig personligt, tror mig berettiget til at henbrage Tiden med. Jeg skal foreløbig bemærke, at det forekommer mig at være for stor en Ære, det ærede Medlem for Mariager (M. Hage) har gjort Augustforeningen at betragte den som en Statsmyndighed, som en høi Myndighed i Staten. Der næst var han saa god at bede mig erindre mit Ungdomsliv og at spørge mig, om jeg ikke derfra vilde tage Anledning til at vælge nogle mildere Udtryk eller noget Saadant med Hensyn til min Omtale af unge Menneskers Forhold. Nu er jeg saa lykkelig — det er maaskee et Tilfælde — just at kunne henvise til mit Ungdomsliv, indtil jeg blev 24—25 Aar, og at kunne ønske, at det maa gaae mine Sønner som mig, at de i de Aaringer maae blive saa benyttede og brugte, som jeg blev det. Jeg særdeles saameget i det virkelige Livs Gjerning, at jeg ikke havde Leilighed til at gjøre Andet end opfylde min Pligt, arbejde meget og strengt. Det er en heldig Omstændighed, at jeg kan vise tilbage dertil. Jeg er overbevist om, at min Fader kunde svare for alle de Spilopper, jeg gjorde; thi jeg gjorde ingen, ialfald ikke med Munden; min Ungdom er gaaet for sig i Tider, hvor man ikke turde sige saameget som nu; at man har udsprebt om mig forskjellige Fortællinger, spøgefulde Ord og Vittigheder, det kan jeg ikke

gjøre ved; man har tillagt mig meget Dumt og meget Vittigt, som jeg ikke kan tilegne mig. Naar det ærede Medlem iøvrigt spurgte mig, hvordan en Fader skal kunne forhindre sine Sønner fra at være uvorne, saa kan jeg give ham et meget godt Raad, og det er: Hold Fingeren paa Pungen og lad dem arbejde for sig selv, og det Samme kan Staten gjøre. Staten har en Pung, hvoraf der tilflyder den Art unge Mennesker, som her er Tale om, en stor Deel offentlige Understøttelser; giv dem kun, naar de fortjene det, og nægt dem, naar de leve i Sviir og Sværm og ikke opføre sig hæderligt; gjør det pligtmæssigt, hvad Universtitetets Love forlange, følg de disciplinære Bestemmelser, som ere tilstede, blot for Tjeredelen, blot for Ottendedelen, og man vil da komme til at see, at der er Vidler nok til at fyldestgjøre den Fordring, som jeg har stillet; — jeg er ikke gaaet meget vidt og har ikke talt løst hen i denne Sag. — Det ærede Medlem for Mariibo Amts 4de Valgkreds (Monrad) har med sit sædvanlige Snille søgt at omlægge mine Ord og derved at bringe Misnøie frem mod mig. Han har, idet jeg talte om det store Forsørgelsesvæsen, stillet det saaledes, som om jeg havde bebrejdet Folk, at de ville forsørges. Nei! jeg veed, at det ligger i den menneskelige Natur at ville forsørges, thi man skal leve; men det, jeg bebrejder Staten, er, at den har ordnet Forholdene saaledes, at den enten maa være en Forsørgelsesanstalt eller være haard. Den forluffer Folk i en tidlig Alder ved at give Understøttelser til altfor Mange og saakænge, saaledes at de voxe for langt frem i Livet, til at de under almindelige Forhold kunne finde deres Underhold. Naar man i Staten da seer saadanne unge Mænd, om hvilke man ikke veed, hvoraf de skulle leve, saa føler man sig trykket og kommer til at spørge: Kan Samsundet ikke med smaa Vidler understøtte den og den unge Mand? Paa denne Maade slæbes der Poster, som ikke ere Embeder, men som i Virkeligheden ere Levebrød, og naar vi saa vende os til Personerne, for hvem det ikke er en Skam at benytte sig deraf, saa spørger jeg: hvor hyppigt er det ikke sagt, at naar der er mange theologiske Embeder ledige, saa søge Mange hen og blive theologiske Candidater, og er der kun faa